«Δόξα τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, τῷ τριαδικῷ καὶ ἐνιαίῳ φωτὶ τῆς Θεότητος, τῆς ἐν Τριάδι μοναδικῶς ὑπαρχούσης καὶ διαιρουμένης ἀδιαιρέτως» (Θ. Λειτουργία Ἁγίου Ἰακώβου).

Μὲ αὐτὴ τὴν δοξολογικὴ ἰαχὴ ὁ ὁποία δονεῖ συθέμελα τὴν χοϊκή μου ὕπαρξη -Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, Προκαθήμενε ἐν ἀγάπῃ τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ σεπτὴ τῶν Ἱεραρχῶν χορεία- στέκομαι σήμερα πρὸ τῶν ἁγίων πυλῶν τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου, προκειμένου νὰ ἀναλάβω τὴν σταυρικὴ διακονία τοῦ ἐπισκόπου τῆς λαχούσης μοι ἐπαρχίας. Δοξάζω τὸ ὄνομα τοῦ ἐν Τριάδι ἑνός Θεοῦ γιὰ τὴν ὕψιστη τιμὴ τὴν ὁποία μοῦ ἐπεφύλαξε, ἂν καὶ ἐλάχιστος καὶ ἀνάξιος, καὶ ὅπως εἶναι εὔκολο νὰ διανοηθεῖ ὁ καθένας, ἡ χαρά μου γιὰ τὰ σήμερα συμβαίνοντα εἶναι μεγάλη. Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ διαβεβαιώσω ὅλους, μὲ πρῶτο ἐσᾶς Μακαριώτατε, ὅτι μεγαλύτερη εἶναι ἡ συνοχὴ τῆς καρδίας καὶ ἡ ἀγωνία ἡ ὁποία μὲ διακατέχει μπροστὰ στὴν εὐθύνη ποὺ σήμερα μὲ τὴν μορφὴ τοῦ ὠμοφορίου θὰ ἐναποθέσει στοὺς ἀσθενικούς μου ὤμους ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη τῆς Ἐκκλησίας Του. Πολλοὶ πρὶν ἀπὸ ἐμένα στάθηκαν στὸ ἴδιο σημεῖο κατὰ τὸν ἐνάμιση καὶ πλέον αἰώνα ζωῆς τοῦ περικαλλοῦς καὶ καθεδρικοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ Ναοῦ καὶ σὲ παρόμοιες περιστάσεις ἐκφώνησαν λόγους σπουδαίους ἀπὸ θεολογικῆς καὶ λογοτεχνικῆς ἐπόψεως καὶ ἀνέλυσαν τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων γιὰ τὴν σημασία τοῦ Ἐπισκόπου. Ἡ ἴδια ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξάλλου, ἀναγγέλλοντας τὴν ἐκλογὴ καὶ χειροτονία τοῦ νέου Ἐπισκόπου στοὺς πιστοὺς τῆς χηρεύουσας ἐπαρχίας, ὑπομνηματίζει τὸν κεντρικὸ ρόλο ποὺ αὐτὸς διαδραματίζει γιὰ

τὴν συγκρότηση καὶ πρόοδο τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Σὲ ἐμᾶς σήμερα ἂς ἐπιτραπεῖ νὰ καταθέσουμε λόγο ἀγωνίας καὶ προβληματισμοῦ τὸν ὁποῖο γεννοῦν οἱ προκλήσεις τῆς σημερινῆς ἐποχῆς καὶ τὶς ὁποῖες καλεῖται νὰ ἀντιμετωπίσει ὁ ἐπίσκοπος τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου αἰώνα.

Ἔτος σημαντικὸ καὶ σπουδαῖο τὸ ἐφετινό, ἀφοῦ οἱ Ἕλληνες ὅπου γῆς ἑορτάζουν τὰ διακόσια χρόνια ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἐπαναστάσεως ποὺ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα τὴν ἐθνικὴ παλιγγενεσία, καὶ ἡ Ἐκκλησία ἑτοιμάζεται νὰ μὲ περικοσμήσει μὲ τὸν ἀρχιερατικὸ σάκο, συνήθεια ἡ ὁποία ἐπικράτησε κατὰ τοὺς χρόνους τῆς σκλαβιᾶς καὶ τῆς δουλείας καὶ μὲ τὴν ὁποία σκοπὸ εἶχε ἡ μάνα τοῦ γένους Ἐκκλησία νὰ ὑπενθυμίζει στὸν σκλάβο ρωμιὸ ὅτι δὲν ἦταν πάντα ὑποτελὴς σὲ σκληρὸ καὶ ἀλλόθρησκο δυνάστη, ἀλλὰ ὑπῆρξε κάποτε ὑπήκοος αὐτοκρατορίας μεγάλης καὶ ἐπιφανοῦς, μὲ ἐπιτεύγματα ἀξιοθαύμαστα καὶ σπουδαῖα σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ ἀνθρώπινου ἐπιστητοῦ, στὶς τέχνες, τὰ γράμματα, τὴν ἀρχιτεκτονική, καὶ μὲ πολιτιστικὴ ἐπίδραση σὲ ὅλο τὸν τότε κόσμο.

Ὅμως ὡς ἐπίσκοπος δὲν θὰ ἀρκεστῶ νὰ ἐπαναπαυθῶ στὴν ὄντως βαριὰ καὶ ἔνδοξη ἱστορία, τὴν ὁποία σπουδάζω, θαυμάζω καὶ τιμῶ, οὔτε θαμπώνομαι ἀπὸ τὰ περικοσμοῦντα καὶ ἀπαστράπτοντα τὴν λειτουργικὴ ἀμφίεση τοῦ ἐπισκόπου πετράδια, τὰ ὁποῖα εἶναι ψεύτικα. Ἡ σημερινὴ ἡμέρα τυγχάνει ἀπαρχὴ μιᾶς ἐπίπονης σταυρικῆς πορείας μέσα στὸν σύγχρονο κόσμο, ὁ ὁποῖος βιώνει ὅλο καὶ περισσότερο ἄγχη καὶ ἀγωνίες. Ἕναν κόσμο ὁ ὁποῖος ταλαντεύεται ἀδυσώπητα ἀνάμεσα στὰ τεχνολογικὰ ἐπιτεύγματα καὶ τὸν εὐαγγελισμὸ μιᾶς ἄπονης καὶ

ἄμοχθης ζωῆς, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἔρχεται ἀντιμέτωπος μὲ τὸ δράμα τῆς ἰσοπέδωσης τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, τὸ γκρέμισμα τῶν διαπροσωπικῶν σχέσεων καὶ τῆς κοινωνίας τῶν προσώπων καὶ τὴν βίωση μὲ τρόπο ἀμείλικτο καὶ ὀδυνηρὸ τοῦ θανάτου τόσο σὲ βιολογικὸ ὅσο καὶ ὀντολογικὸ ἐπίπεδο. Καὶ ὁ δεύτερος θάνατος εἶναι πιὸ σκληρὸς καὶ ἀβάστακτος.

Τὰ παραπάνω λεχθέντα περιγράφουν σὲ ἀδρὲς γραμμὲς τὸ πλαίσιο μέσα στὸ ὁποῖο ἡ διανόηση τῆς σύγχρονης Εὐρώπης μιλᾶ γιὰ τὴν ἐποχή μας περιγράφοντας την ὡς *μετα-χριστιανική*, ἀφοῦ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ πρακτικὴ τῶν σύγχρονων κοινωνιῶν προσανατολίζεται στὸ νὰ νοηματοδοτήσει τὴν ζωὴ καὶ κατὰ συνέπεια τὴν ὕπαρξη υἱοθετώντας ἤθη καὶ συμπεριφορὲς παντελῶς ξένες πρὸς τὶς εὐαγγελικὲς ἐπιταγές, οἱ ὁποῖες στὸ παρελθὸν μεταμόρφωσαν τὸν κόσμο. Ἡ περιρρέουσα ἰδεολογία τῆς ἐποχῆς μας προσπαθεῖ νὰ πείσει τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἔχει νὰ προσφέρει τίποτα στὴν ζωή του καὶ στὶς ἀνάγκες καὶ ἀγωνίες ποὺ αὐτὴ δημιουργεῖ, παραβλέποντας ἔτσι τὴν ἀποστολικὴ κραυγή, ποὺ ἀποτελεῖ συνάμα καὶ τὴν μόνη λύση στὰ ἰλιγγιώδη προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζουμε ὡς ἀνθρωπότητα: «Κύριε, πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; ῥήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις» (Ἰω. στ΄,68).

Ἂς μᾶς ἐπιτραπεῖ, λοιπόν, νὰ ἐκφράσουμε τὴν ἄποψη ὅτι ὁ ρόλος τοῦ ἐπισκόπου στὴν κατὰ τὸν τόπο τῆς ἐπισκοπικῆς του εὐθύνης ἐκκλησία, ὀφείλει καὶ πρέπει νὰ εἶναι κυρίως καὶ πρωτίστως *Προφητικός*. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ὅρος εἶναι παρεξηγημένος ἀπὸ τοὺς πολλοὺς καὶ ἰδίως ἀπὸ ὅσους δὲν ἔχουν ἀπολαύσει θεολογικῆς παιδείας, ἐξηγοῦμε ὅτι μὲ τὸν ὅρο αὐτὸ δὲν δίδουμε μελλοντολογική-μαντικὴ χροιά, ἄπαγε τῆς

βλασφημίας, άλλὰ παλαιοδιαθηκική-θεολογική, άφοῦ οἱ προφῆτες εἶχαν τὴν μεγάλη εὐθύνη καὶ ἀποστολὴ νὰ ἀφυπνίζουν καὶ νὰ ἐπισημαίνουν στὸν ἡγαπημένο λαὸ τοῦ Θεοῦ τὶς ἀποκλίσεις ἀπὸ τὴν συναφθεῖσα συμφωνία στὸ ὄρος Σινά, ἡ τήρηση τῆς ὁποίας ἦταν ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ τὴν ἔλευση ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ Ἰσραήλ ἐνὸς παγκόσμιου Μεσσία. Ὁ προφητικὸς λόγος, ἐπομένως, εἶναι αποκλειστικὰ καὶ μόνο λόγος ἀφύπνισης, πρόσκληση μετανοίας, ὑπενθύμισης τῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὑπεσχημένων ἀγαθῶν «πᾶσι τοῖς ἠγαπηκόσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ» (Β΄ Τιμ. δ΄, 8). Ο προφητικὸς λόγος καλεῖ σὲ σχέση καὶ κοινωνία μὲ τὴν πηγὴ καὶ αἰτία τῆς ὕπαρξῆς μας, τὸν δημιουργὸ καὶ πλάστη μας Θεὸ Πατέρα.

Σήμερα, περισσότερο ἀπὸ ὁποτεδήποτε ἄλλοτε στὸ παρελθόν, ὸ λόγος καὶ ὸ ρόλος τοῦ ἐπισκόπου εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι προφητικός, ἐκφράζοντας τὴν ἀγωνία τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸν ἀποπροσανατολισμὸ τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου, πόνο γιὰ τὴν βιούμενη ὁδύσσεια προκειμένου νὰ βρεῖ τὴν ποθητὴ πατρίδα, πρόσκληση ἐπιστροφῆς στὸν πατρικὸ οἶκο τῆς ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ μεστὸς ἐλπίδας καὶ φωτός, ἀφοῦ ὸ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας κηρυττόμενος Χριστὸς εἶναι «ὸ ἀστὴρ ὸ λαμπρὸς ὸ πρωινός» (Ἀποκ. κβ΄,16).

Ἡ Ἐκκλησία συνεπῶς προσφέρει τὴν ἀπάντηση στὴν ἀλλοτρίωση καὶ τὴν μοναξιὰ τῆς ἐποχῆς μας μὲ τὴν μαρτυρία τῆς πίστεώς της στὸν Ἕνα Θεὸ ποὺ ὑπάρχει ὡς κοινωνία ἀγάπης τριῶν προσώπων. Ὁ Θεός μας δὲν βιώνει ἁπλῶς τὴν ἀγάπη, ἀλλὰ ΕΙΝΑΙ ἀγάπη κατὰ τὴν μαρτυρία τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου: «Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστί» (Α΄Ιω. δ΄, 16). Ἡ ἔκφραση αὐτῆς τῆς ἀγάπης φτάνει στὸ ἀπόγειό της μὲ τὴν σάρκωση καὶ προσφορὰ τοῦ Υἱοῦ

«ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας», μέσα ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ κτιστὸς κόσμος καὶ ὁ εὑρισκόμενος στὸ μεταίχμιο μεταξὺ πνεύματος καὶ ὕλης ἄνθρωπος θεώνονται κατὰ χάρη, μέσω τῆς ζωογόνου, ἀεὶ ποτὲ ἀναβλύζουσας χάριτος τοῦ Παρακλήτου, ἡ οποία διὰ τῆς Ἐκκλησίας παραμένει καὶ ἐνεργεῖ στὸν κόσμο.

Ὁ λόγος τοῦ Ἐπισκόπου σήμερα θὰ πρέπει νὰ ὑπενθυμίζει τὶς ἀνωτέρω ἀλήθειες τῆς πίστεως, προκειμένου ὁ ἄνθρωπος νὰ βιώσει μέσα στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἄμεση ἀποκάλυψη τοῦ προσωπικοῦ Θεοῦ, πέρα ἀπὸ κάθε περιορισμὸ ποὺ ἐπιβάλλει ἡ βιολογικὴ ἢ ἡ κοινωνικὴ ἀτομικότητα (Χ. Γιανναράς, Ἑορτολογικὰ παλινωδούμενα, Ἀκρίτας, 1999, σελ. 25). Καὶ βέβαια αὐτὴ ἡ ἔξοδος καὶ συνάντηση μὲ τὸν «ἄλλο» πρέπει νὰ γίνεται ἐν ἀγάπῃ καὶ νὰ ἐπεκτείνεται σὲ ὅλη τὴν κτιστὴ καὶ ἄλογη φύση, τὴν ὁποία πρέπει νὰ σεβόμαστε καὶ νὰ διαφυλάττουμε ὡς πολύτιμο δῶρο τοῦ Δημιουργοῦ. Καὶ αὐτὸ τὸ ἐπισημαίνω διότι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη τῆς Ἐκκλησίας μὲ στέλνει ὡς πνευματικὸ πατέρα τῆς νησιωτικῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θήρας, τῆς ξακουστῆς καὶ ἐν πολλοῖς ταυτισμένης μὲ τὴν Ἑλλάδα Σαντορίνης, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων μαγευτικῶν νησιῶν μας, τῆς Ἀμοργοῦ, τῆς Ἴου καὶ τῶν λοιπῶν, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν χαρακτηριστικὸ δεῖγμα τῆς πανσθενουργοῦ σοφίας καὶ ἀπεικάσματα τοῦ ἀρρήτου κάλλους καὶ τῆς παντοδυναμίας τοῦ Κτίστου τῆς κτίσεως.

Ὁ προφητικὸς λόγος τοῦ Ἐπισκόπου, ἐν τέλει, πρέπει νὰ γεννᾶ τὶς κατάλληλες συνθῆκες, ὥστε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ποὺ λάλησε στοὺς προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, νὰ κατακτᾶ τὶς ψυχὲς τῶν πιστῶν μας, νὰ τὶς κάνει νὰ ἀναγνωρίζουν τὸν Θεὸ πατέρα κραυγάζοντας μαζὶ μὲ τὸν ἀπόστολο τῶν Ἐθνῶν

Παῦλο «Ἀββᾶ ὁ Πατὴρ» (Γαλ. 4,7) καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ βρίσκουν «ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν» (πρβλ. Μτθ. 11,29).

Μὲ αυτὲς τὶς ἁπλὲς καὶ φτωχικὲς σκέψεις, προσέρχομαι νὰ κλίνω τὸν αύχένα μὲ ὑπακοὴ στὸ κέλευσμα τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, προκειμένου νὰ ἀναλάβω τὸν ἐλαφρόν, πλὴν εὐθυνοφόρο ζυγὸ τοῦ Κυρίου, παίρνοντας κουράγιο ἀλλὰ καὶ σηματοδοτώντας τὴν ἀποστολή μου ἀπὸ τὴν προτροπὴ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου στὸν ὁμώνυμό μου Ἅγιο καὶ προστάτη Ἀμφιλόχιο, ὅταν ὁ δεύτερος ἀναλάμβανε τὴν ἐπισκοπὴ τοῦ Ἰκονίου: «Ἀνδρίζου τοίνυν καὶ ἴσχυε καὶ προπορεύου τοῦ λαοῦ ὃν ἐπίστευσε τῇ δεξιᾷ σου ὁ Ὕψιστος… Καὶ γὰρ ἀπέστειλέ σε ὁ Χριστὸς οὐχ ἑτέροις κατακολουθεῖν, ἀλλ’ αὐτὸν καθηγεῖσθαι τῶν σωζομένων…» (Επιστολὴ 161. Ἀμφιλοχίῳ χειροτονηθέντι ἐπισκόπῳ Ἰκονίου, ΕΠΕ 1, 120-122, PG 32, 629B-631A).

Αὐτὴ τὴν ἐπίσημη καὶ σπουδαία ἡμέρα γιὰ τὴν ἐλαχιστότητά μου, ἐπιτρέψατέ μου, Μακαριώτατε, νὰ μὴν ἀποτελέσω ἐξαίρεση στὰ κρατοῦντα καὶ εἰωθότα καὶ νὰ ἐκφράσω εἰλικρινεῖς εὐχαριστίες στὰ πρόσωπα ἐκεῖνα ποὺ ἔπαιξαν καθοριστικὸ ρόλο στὴν ζωή μου. Ἐν πρώτοις θὰ ἤθελα νὰ μνημονεύσω εὐγνωμόνως τοὺς μακαριστοὺς ἀρχιερεῖς Γρεβενῶν κυρὸ Σέργιο καὶ Κερνίτσης κυρὸ Λεόντιο ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ὁποίων ἔλαβα τοὺς δύο πρώτους βαθμοὺς τῆς ἱεροσύνης. Ὡσαύτως τοὺς ἀοιδίμους προκατόχους σας Σεραφεὶμ καὶ Χριστόδουλο, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ μὲν πρῶτος μὲ εἰσήγαγε στοὺς κόλπους τῆς ἱερατικῆς οἰκογενείας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, μὲ κατέστησε συνεργὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου στὴν κεντρικὴ μάλιστα διοίκηση, ἐνῶ ὁ

δεύτερος μὲ διατήρησε καὶ μοῦ ἀνέθεσε οὐσιαστικότερες ἁρμοδιότητες στὴν Ἱερὰ Σύνοδο. Εὐχαριστίες ὀφείλω πρὸς ὅλους τοὺς διατελέσαντες ἀρχιγραμματεῖς καὶ γραμματεῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἄλλοι σήμερα περικοσμοῦν μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς ἐπίσκοποι καὶ ἄλλοι συνεχίζουν εὐόρκως τὴν ἐπίπονη διακονία τους, γιὰ τὴν ἄριστη συνεργασία κατὰ τὰ εἴκοσι ἑπτά συναπτὰ ἔτη τῆς διακονίας μας.

Μὲ βαθιὰ συγκίνηση καὶ πολλὴ ἀγάπη εὐχαριστῶ τοὺς συνεφημερίους μου στὴν εὐλογημένη ἐνορία τῆς διακονίας μου, τὸν Ἅγιο Γεώργιο Κυνοσάργους, π. Εὐάγγελο Ζῶρζο καὶ π. Παναγιώτη Μισύρη καὶ ὅλους τοὺς συνεργάτες στὸ ποικίλο ἐνοριακὸ ἔργο.

Εὐχαριστίες ἐκφράζω στὸ Θεὸ γιὰ τὴν εὐλογία νὰ μεγαλώσω σὲ ἀγαπημένη καὶ χριστιανικὴ οἰκογένεια ἡ ὁποία μοῦ προσέφερε τὰ πάντα καὶ κατὰ Θεὸν καὶ κατ’ ἄνθρωπον. Εὐγνωμονῶ τὸν πατέρα μου Ἀνδρέα, τοὺς ἀδελφούς μου Ἰωάννη καὶ Χρῆστο, τὴν ἐκλεκτή νύφη μου Μαρία Γεωργία, οἱ ὁποῖοι παρευρίσκονται στὴ χαρά μου, ἀλλὰ κυρίως τὴν μακαριστὴ μητέρα μου Μαρία, τῆς ὁποίας τὴν ψυχὴ εἶμαι σίγουρος ὅτι ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ θὰ ἔχουν ὁδηγήσει σήμερα ἀνάμεσά μας, προκειμένου νὰ δεῖ καὶ νὰ εὐφρανθεῖ μὲ αὐτὴ τὴ μεγάλη στιγμὴ τοῦ παιδιοῦ της.

Εὐχαριστῶ τὸ Θεὸ διότι στὴν νέα μου διακονία μοῦ ἐπεφύλαξε μιὰ ἀκόμη μεγάλη εὐλογία, τὸν ἄμεσο προκάτοχο μου. Πορεύομαι πρὸς τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Θήρας, τὴν ὁποία διαποίμανε μέχρι πρότινος ὁ Σεβασμιώτατος κ. Ἐπιφάνιος, ἐπίσκοπος ἀσκητικὸς καὶ ἁπλοῦς τοῖς τρόποις, ὁ ὁποῖος

ἀπολαμβάνει τῆς ἀμέριστης ἀποδοχῆς καὶ ἀγάπης τῶν συντοπιτῶν του. Αὐτὴν τὴν ἀγάπη καὶ τὴν τιμὴ αἰσθάνομαι ἀβίαστα ὅτι τοῦ ὀφείλω, καὶ τὸν διαβεβαιώνω ὅτι θὰ τοῦ τὴν προσφέρω ὡς υἱὸς πρὸς πατέρα. Πηγαίνω πρὸς αὐτὸν γιὰ νὰ ὠφεληθῶ καὶ νὰ ἀντλήσω νάματα ἀπὸ τὴν ἐμπειρία καὶ τὶς ἀρετές του. Τὸν παρακαλῶ νὰ μὲ στηρίζει μὲ τὶς προσευχές του.

Τέλος εὐχαριστῶ ἀπαξάπαντας τοὺς ἁγίους Ἀρχιερεῖς, καὶ αὐτοὺς ποὺ μὲ ἐτίμησαν μὲ τὴν τιμία ψῆφο τους, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς ποὺ συλλειτουργοῦν κατὰ τὸ μυστήριο τῆς Εὐχαριστίας καὶ τῆς χειροτονίας μου.

Ὅλως ἰδιαιτέρως δέ, εὐχαριστῶ καὶ εὐγνωμονῶ ἐσᾶς, Μακαριώτατε, γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη σας πρὸς τὸ πρόσωπό μου. Ἡ ἱστορία θὰ ἀποτιμήσει τὸ ἔργο σας, τὸ ὁποῖο δὲν εἶναι τυχαῖο καὶ ἁπλώνεται ὄχι μόνο στὸν τομέα τῆς φιλανθρωπίας, γιὰ τὸν ὁποῖο ἔχετε ἰδιαίτερη εὐαισθησία καὶ ἀγωνία, ἀλλὰ κυρίως διότι τὸ μειλίχιο τοῦ χαρακτῆρος σας καὶ ἡ μεγάλη σας ἐμπειρία γιὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα, σᾶς ἀνέδειξε σοφὸ κυβερνήτη τῆς νοητῆς νηὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Σὲ καιροὺς δυσχερεῖς, ὅπου ἐρχόμαστε ἀντιμέτωποι μὲ κρίσεις ποὺ δὲν μπορούσαμε κὰν νὰ φανταστοῦμε, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι αὐτὴ ποὺ βιώνουμε ἐξ’αἰτίας τοῦ κορωναϊοῦ, ἡ ποιμαντική σας σοφία, τὸ ἐκκλησιαστικό σας βίωμα καὶ ἡ φιλάνθρωπη διάθεσή σας, ἔγιναν ὁδηγοὶ γιὰ τὴν λήψη ἐπώδυνων πλὴν σωστικῶν ἀποφάσεων, πάντα ὑπὸ τὴν προϋπόθεση τῆς συνοδικῆς τους ἀποδοχῆς-γεγονὸς γιὰ σᾶς ἀδιαπραγμάτευτο-προκειμένου ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία νὰ πρωτοστατήσει ἔργῳ καὶ λόγῳ γιὰ τὴν σωτηρία τῶν πιστῶν μελῶν της. Σᾶς εὐχαριστῶ, διότι μὲ προκρίνατε ἀνάμεσα σὲ πολλοὺς καὶ ἀξίους ἀδελφούς,

προκειμένου νὰ διαποιμάνω μητρόπολη ἱστορικὴ καὶ πάγκαλη, μὲ λαὸ φιλόπονο καὶ εὐσεβῆ, φιλόξενο καὶ καλόκαρδο. Ἡ ἀγωνία καὶ ἡ προσευχή μου εἶναι νὰ φανῶ ἀντάξιος τῆς ἐμπιστοσύνης σας καὶ νὰ συνεργῶ στοὺς ὁραματισμούς σας γιὰ τὴν κατὰ Θεὸν προκοπὴ τῆς Ἁγιωτάτης μας Ἐκκλησίας.

Καὶ νῦν, Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, τιμία τῶν ἱεραρχῶν χορεία, μπροστὰ στὴν μεγαλειώδη καὶ ἀποκαλυπτικὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Θεὸς τῆς Δόξης καὶ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας ἑτοιμάζει γιὰ τὴν ἀναξιότητά μου, παίρνω θάρρος ἀπὸ τὴν δεποτικὴ φωνὴ ποὺ ἄκουσε ὁ προφήτης Ἰεζεκιὴλ κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς κλήσεώς του: «Υἱὲ ἀνθρώπου, στῆθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου, καὶ λαλήσω πρὸς σέ. Καί ἦλθεν ἐπ’ ἐμὲ πνεῦμα καὶ ἀνέλαβέ με καὶ ἐξῆρέ με καὶ ἔστησέ με ἐπὶ τοὺς πόδας μου καὶ ἤκουον αὐτοῦ λαλοῦντος πρός με, καὶ εἶπε πρός με· υἱὲ ἀνθρώπου ἐξαποστέλλω ἐγώ σε…» (Ἰεζεκ. Β, 1-3). Ὁ Κύριος μὲ ἐγείρει, μοῦ δίνει δύναμη νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου καὶ πορεύομαι πρὸς τὴν εὐλογημένη λαχοῦσα μοι ἐπαρχία, προκειμένου νὰ ἀναγγείλω τὸ ὄνομά Του καὶ ὡς ἄλλος προφήτης Ἀββακοὺμ ὁμολογῶ: «Ἐγὼ δὲ ἐν τῷ Κυρίῳ ἀγαλλιάσομαι, χαρήσομαι ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρι μου. Κύριος ὁ Θεὸς δύναμίς μου καὶ τάξει τοὺς πόδας μου εἰς συντέλειαν· ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ ἐπιβιβᾷ με τοῦ νικῆσαί με ἐν τῇ ᾠδῇ αὐτοῦ» (Ἀββακ. Γ, 18-19).